

Octubre 2015

«Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35)

És el distintiu, el signe de reconeixement, la característica típica dels cristians. O si més no, ho hauria de ser, perquè Jesús ha pensat així la seva comunitat. Un fascinant escrit dels primers segles del cristianisme, la carta *A Diogneto*, assenyala que «els cristians no es diferencien dels altres homes ni pel territori ni per la manera de parlar, ni per l'estil de la roba. Efectivament no viuen en ciutats especials, no utilitzen cap llenguatge estrany i no adopten cap forma especial de viure». Són persones normals, com qualsevol altre. No obstant tenen un secret que els permet incidir profundament en la societat, esdevenint-ne com l'ànima (cf. capítol 5-6).

És un secret que Jesús va donar als seus deixebles, poc abans de morir. Com els antics savis d'Israel, com un pare envers el fill, també ell, mestre de saviesa, ha deixat com a herència l'art de saber viure i de viure bé. Ho havia après directament del Pare: «Us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15), i era fruit de la seva experiència de la relació amb Ell. Aquesta consisteix en estimar-se els uns als altres. És aquesta la seva darrera voluntat, el seu testament, la vida del cel que ha portat a la terra, que comparteix amb nosaltres perquè esdevingui la nostra mateixa vida.

Vol que aquesta sigui la identitat dels seus deixebles, que siguin reconeguts com a tals per l'amor mutu:

Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres

Els deixebles de Jesús són reconeguts pel seu amor mutu? «La història de l'Església és una història de santedat» va escriure Joan Pau II. Però també «registra molts esdeveniments que constitueixen un contra-testimoni respecte el cristianisme» (*Incarnationis Mysterium*, 11). En nom de Jesús, durant segles, els cristians han lluitat en guerres interminables i continuen dividits entre ells. Hi ha persones que encara avui associen els cristians amb les croades, amb els tribunals de la Inquisició, o els veuen defensors fins a la mort d'una moral antiquada, que s'oposen al progrés de la ciència.

No era així per als primers cristians de la naixent comunitat de Jerusalem. Les persones admiraven la comunió de béns que s'hi vivia, la unitat que hi havia, «l'alegria i la senzillesa de cor» que la caracteritzava (cf. Ac 2.46). «El poble els exaltava», llegim en el Fets dels Apòstols, amb la conseqüència que cada dia «anava augmentant el nombre d'homes i dones que creien en el Senyor» (Ac 5.13-14). El testimoni de vida de la comunitat tenia una forta capacitat d'atracció. Per què avui no som reconeguts també com aquells que destaquen per l'amor? Que n'hem fet del manament de Jesús?

Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres

Tradicionalment el mes d'octubre, en l'àmbit catòlic, està dedicat a «la missió», a la reflexió sobre el mandat de Jesús d'anar arreu del món per anunciar l'Evangeli, a la pregària i al suport per a aquells que estan en primera línia. Aquesta paraula de vida pot ser una ajuda per a tothom a reorientar la dimensió fonamental de cada anunci cristià. No és la imposició d'una fe, no és proselitisme, no és ajuda interessada als pobres perquè es converteixin. No és ni tan sols en primer lloc la defensa exigent dels valors morals o la ferma presa de posició davant les injustícies i les guerres, tot i essent actituds que el cristià no pot defugir.

Primer de tot l'anunci cristià és un testimoni de vida que cada deixeble de Jesús ha d'oferir personalment: «L'home contemporani escolta més voluntàriament els testimonis que els mestres» (*Evangelii nuntiandi*, 67). Fins i tot aquells que són hostils a l'Església sovint resten colpits per l'exemple dels qui dediquen la vida als malalts, als pobres i estan disposats a deixar la pàtria per anar als llocs de frontera a oferir ajuda i proximitat als últims.

Però sobretot el testimoni que Jesús demana és el de tota una comunitat que mostri la veritat de l'Evangeli. Aquesta ha de mostrar que la vida que ell va portar pot generar realment una nova societat, on es viuen relacions d'autèntica fraternitat, d'ajuda i servei mutu, d'atenció unànime a les persones més fràgils i necessitades.

La vida de l'església ha conegut testimonis similars, com els poblats per indígenes construïts pels franciscans i jesuïtes a Amèrica del Sud, o els monestirs amb els pobles que hi van sorgir al seu voltant. Encara avui comunitats i moviments eclesials donen lloc a ciutadelles de testimoni que on es poden veure signes d'una nova societat, fruit de la vida evangèlica, de l'amor mutu.

Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres

Sense allunyar-nos dels llocs on vivim i de la gent amb qui tractem, si vivim entre nosaltres aquella unitat per la qual Jesús ha donat la vida, podrem crear una manera alternativa de viure i sembrar al voltant nostre llavors d'esperança i de vida nova. Una família que renova cada dia la voluntat de viure concretament l'amor mutu pot esdevenir un raig de llum en la indiferència mútua de l'escala de veïns o del barri. Una «cèl·lula d'ambient», és a dir, dos o més persones que es posen d'acord per posar en pràctica amb radicalitat les exigències de l'Evangeli en el propi camp de treball, a l'escola, a la seu del sindicat, a les oficines administratives, en una presó... podrà trencar la lògica de la lluita pel poder i crear un clima de col·laboració i fomentar el naixement d'una fraternitat inesperada.

No ho feien així els primers cristians als temps de l'Imperi romà? No era d'aquesta manera que van difondre la novetat transformadora del cristianisme? Som avui nosaltres «els primers cristians», cridats, com ells a perdonar-nos, a veure'ns sempre nous, a ajudar-nos; en una paraula, a estimar-nos amb la intensitat amb la qual Jesús ha estimat, amb la certesa que la seva presència enmig nostre té la força d'involucrar fins i tot altres en la lògica divina de l'amor.

Fabio Ciardi